

Наріжний камінь установи

Проповідь Йоахіма Шварца

Субота, 27 листопада 2010 року

Доброго ранку усім і ласкаво просимо на наше заняття. Сьогодні ми поговоримо про наріжний камінь установи, закладу або будови. Минулої Суботи ми роздумували над тим, що установа починається з людей. Вона починається з живого насіння, яке має безкорисливий характер.

Але установа також починається з наріжного каменя, і усе будується на цьому камені. Я попрошу спеціаліста з будівництва пояснити, що таке наріжний камінь. Ерік, чи не міг би ти коротко пояснити це?

Ерік. Наріжний камінь має особливі характеристики: він не рухається. Це не обов'язково найбільший камінь, але якщо ви хочете будувати на ньому дуже важку споруду, він не зрушиться з місця. Знайти такий камінь нелегко.

Йоахім. Що ж є вирішальним фактором?

Ерік. Він надійний. Він не рухається.

Йоахім. Дякую. Я би хотів розглянути з вами випадок, який стався під час побудови храму в дні Соломона. В той час вони також мали проблеми з камінням. Це гарно описано в книзі *Бажання віків*.

«Цитуючи пророцтво про відкинутий камінь, Христос послався на факт з історії Ізраїлю. Це трапилося під час будівництва першого храму. Хоча цей випадок особливо стосувався Першого приходу Христа і з особливою силою мав зворушити юдеїв, однак він повчальний і для нас. Отож, коли будували Соломонів храм, то величезні камені для стін і фундаменту готувалися в каменоломні, а коли доставлялися на місце будови, то їх уже не повинно було торкатися жодне знаряддя. Будівничі мусили тільки встановлювати їх у відповідному місці. Для фундаменту був привезений один незвичайної форми і розмірів камінь. Але будівничі не могли знайти для нього відповідного місця і відмовилися прийняти його. Камінь лежав без потреби, лише заважаючи їм і викликаючи в них роздратування. Тривалий час він залишався відкинутим. Але коли робітники почали закладати ріг будівлі, то довго шукали каменя, який був би досить великим, міцним і мав би відповідну форму, щоб зайняти тут місце і витримати величезну вагу, яка буде лежати на ньому. Помилка у виборі каменя для такого важливого місця могла загрожувати всій будівлі. Треба було знайти такий камінь, який би витримав руйнівну силу сонця, морозів та вітрів. Будівничі випробували чимало різних каменів, але одні були надто крихкими і під великою вагою розсипалися, інші ж не витримували різних змін погоди» (*Христос — надія світу*, с. [597.5]).

Це був наріжний камінь, і на цю подію посилається Христос, розмовляючи зі слухачами. Ісус сказав їм, що Він є цим каменем.

Як Ісус будував Свою установа — церкву? Давайте прочитаємо в *Марка*.

«І Він вийшов на гору, і покликав, кого Сам хотів; вони ж приступили до Нього. І визначив Дванадцятьох, щоб із Ним перебували, і щоб послати на проповідь їх, і щоб мали вони владу вздоровляти недуги й вигонити демонів» (*Марка* 3:13—15). Далі називаються імена апостолів.

Ісус почав будувати Свою церкву просто. Біблія говорить, що спочатку Він покликав учнів і вони пішли за Ним. Це було перше утворення церкви. Христос — наріжний камінь, а інші були збудовані на Ньому. Але суть не тільки в особі Христа, тут є більше факторів.

Ми розглянемо декілька прикладів того, як люди шукали цей Наріжний камінь. Що це за Наріжний камінь? Що є фундаментом будови? Давайте звернемося до *Євангелія від Луки* і прочитаємо про римського сотника.

«А коли Він скінчив усі слова свої до народу, що слухав Його, то ввійшов у Капернаум. У одного ж сотника тяжко раб занедужав, що був дорогий йому, і вмирати вже мав. А коли про Ісуса почув, то послав він до Нього юдейських старших, і благав Його, щоб прийшов, і

вздоровив раба його. Вони ж прибули до Ісуса, та й ревно благали Його й говорили: Він достойний, щоб Ти це зробив йому. Бо він любить народ наш, та й для нас синагогу поставив. І пішов Ісус із ними. І коли недалеко від дому вже був, сотник друзів послав, щоб сказати Йому: Не турбуйся, о Господи, бо я недостойний, щоб зайшов Ти під стріху мою. Тому то й себе не вважав я за гідного, щоб до Тебе прийти. Та промов тільки слово, і раб мій одужає. Бо й я людина підвладна, і вояків під собою я маю; і одному кажу: піди, то йде він, а тому: прийди, і приходять, а своєму рабові: зроби теє і зроби. Почувши ж таке, Ісус здивувався йому, і, звернувшись до натовпу, що йшов слідком за Ним, промовив: Кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри! А коли посланці повернулись додому, то знайшли, що одужав той раб!» (Луки 7:1—10).

Я дуже давно знаю цю історію, і думаю, що більшість з вас знає. Ми також знаємо, що Ісус похвалив віру цього чоловіка.

На минулому тижні я розмовляв з пацієнтом, який сказав: «Я не бачив Бога». Але чи бачив Христа сотник? Не бачив. Його слуга був смертельно хворий. І щоб зцілити його, сотник послав за Христом, якого ніколи не бачив.

Що спонукало його зробити це?

Коли Ісус підходив до його дому, він послав вістку: «Я негідний того, щоб Ти навіть зайшов до мого дому». Що він виражав таким чином? Чи це був просто спектакль, удавана ввічливість? Ні. Це були його справжні відчуття. Він був щирим і виражаючи свою негідність, він не прикривався ніякою формою.

Сотник насправді зрозумів Христа набагато глибше, ніж інші люди. Священики і старійшини просили Христа допомогти йому, тому що «він любить народ наш, та й для нас синагогу поставив». «Ми» або «я» все ще було частиною їхнього прохання. Сотник, з іншого боку, казав: «Я недостойний». Що спонукало його сказати це? І чому він сказав: «Я знаю, як діє влада. Я виконую накази і віддаю накази, подібно до Тебе»?

Якщо ми дослідимо уважно цю історію, то побачимо, що римський сотник усвідомив характер Христа. Він зрозумів, що це Творець неба і землі. Він зрозумів, що Ісус — це Той, хто створив усе. Я думаю, що якби я усвідомив, що стою перед Творцем неба і землі, я би також не насмівся запросити Його в свій дім. Я відчував би страх і свою недостойність. Ось що висловив сотник. Для сотника найвищим був імператор, але Христос був навіть більшим, ніж імператор.

Як цей чоловік міг зрозуміти це? В історії ми знаходимо деякі підказки. Наприклад, сотник дуже добре ставився до свого слуги. В нього був хороший характер. В своєму житті він прагнув до добра. Сотник не зважав на культурні і національні бар'єри, він бачив, що спасіння було від юдеїв. Яким смиренним був цей римський генерал!

Він справді шукав Наріжний камінь. Він шукав істину. І коли сотник почув про Христа, то зрозумів, що Бог постійно відкривав йому Ісуса. Він зрозумів — можливо не інтелектуально, але тим не менше зрозумів, що це Бог. Тому він міг сказати: «Скажи слово і зцілиться слуга мій. Якщо Ти можеш створити небо, тоді Тобі потрібно сказати лише слово, і мій слуга зцілиться».

Ісус був правий, коли сказав, що такої віри Він не бачив в Ізраїлі.

Наступний приклад — це мудреці зі Сходу. Ця історія добре нам відома, але давайте уявимо замість мудреців професорів університету, які з Берліну приїхали в Дікендорф. Ці мудреці були високо освіченими людьми. Але що вони робили? Вони, подібно до сотника, шукали. Вони щиро шукали, тому що побачили світло Божого характеру і в них пробудилося бажання до нього. Вони пішли за зіркою і, врешті-решт, прийшли до стайні. Неймовірно! Вони увійшли до стайні і визнали Відкупителя в Дитині, що лежала в яслах. Вони зробили це, тому що зрозуміли усе. В цій Дитині вони побачили виконання пророцтва.

«„І увійшовши в дім, побачили Дитя з Його матір'ю Марією. Впавши на коліна, вони поклонилися Йому“. Під скромною зовнішністю Ісуса мудреці все ж зуміли розпізнати Божество. Вони віддали Йому свої серця як Спасителю, а опісля й свої дари: „золото, ладан та

миро“. Ось якою була їхня віра! Про мудреців зі Сходу можна сказати, як і про римського сотника: „Ні в кого в Ізраїлі не знайшов Я стільки віри“» (*Христос — надія світу*, с. [63.2]).

Ці люди шукали наріжний камінь. Вони мали велике пізнання і досвід, але їм бракувало основного каменя — основи, на якій вони могли б будувати, щоб покінчити зі стражданнями в світі і спасти тих, хто прагне спасіння, і покласти кінець гріху. Тепер вони знайшли наріжний камінь для цієї будови.

Якщо ви шукатимете в Біблії вираз «наріжний камінь», то отримаєте цікаві результати. Будова описується навіть в книзі *Об'явлення*. Але зараз ми звернемося до тексту з *Ефесян*. «Отже, ви вже не чужі й не прихоськи, а співгорожани святим, і домашні для Бога, збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, що на ньому вся будівля, улад побудована, росте в святий храм у Господі, що на ньому і ви разом будуєтеся Духом на оселю Божу» (*Ефесян* 2:19—22).

Цей текст дуже точно описує будівництво. Тут сказано: «збудовані на основі апостолів і пророків». Основою будови є апостоли і пророки, але ця основа побудована на Христі — «наріжним каменем є Сам Ісус Христос». Спочатку закладається наріжний камінь. Фундамент приєднується до нього, «на ньому вся будівля, улад побудована, росте в святий храм у Господі». Така установа ефективна і може завершити справу.

Зачекайте хвилику. Ми зрозуміли, що Христос — це наріжний камінь. Але якщо ми подивимося на церкву, яку Він вибрав, — на учнів — то бачимо, що в них були суперечки. Згадайте, через які кризи вони проходили. Згадайте, як Петро хотів дорікнути Ісусові. Згадайте, як учні говорили Христу: «Не треба іти до Лазаря зараз. Він вже помер. Це буде небезпечно для Тебе». Знову і знову боротьба. Вони сперечалися під час ногоомовіння. Усі вони залишили Ісуса, коли Він пішов на хрест. Яка частина будови лишилася в цей момент? Лише наріжний камінь.

Учні мали хороші досвіди і багато чому навчилися. Але в той момент вони не будували насправді на наріжному камені. Пізніше Христа розп'яли, Він воскрес, і після цього приниження вони зрозуміли Його характер зовсім в іншому світлі. В час між розп'яттям Христа і злиттям Святого Духа в день П'ятидесятниці учні зібралися разом і досліджували свої серця. Вони зрозуміли, що не йшли за Ісусом належним чином. Вони усвідомили, що не мали віри, яку повинні були мати. Замість цього вони були зайняті собою і боротьбою за найвище місце.

Усе це скінчилось. Фундамент був закладений на наріжному камені. Що тоді відбулося? Святий Дух зійшов з такою силою, що євангеліє поширювалося так, як ніколи раніше і ніколи після того.

В той час були закладені і наріжний камінь, і фундамент. Однак сам будинок ще мав бути збудований. Давайте розглянемо це докладніше. Звичайно, цей будинок будувало багато людей в Старому заповіті, ще більше людей в час Нового заповіту і ще більше в наш час. Але необхідно будувати точно такий самий характер, як в наріжного каменя і фундаменту. Для цього використовується живе каміння — каміння, яке ідеально пасує для будівництва і може досконало служити. Тільки тоді установа буде хорошим інструментом, з яким Бог зможе ефективно працювати.

Учні, як і ми, мали успадковані і набуті схильності до зла. Які ж це успадковані і набуті схильності до зла? Це може бути дух незалежності, якому я навчився ще з дитинства. Я все роблю самостійно. Або це може бути скупість, вузьке мислення, свавілля або поверхневність.

Ми знаємо, що Ісус прощає наші гріхи. Я впевнений, що кожен з вас може розповісти, як Христос звільнив вас від гріха. Але тим не менше знову і знову ми бачимо свої обмеження. Залишилися певні схильності, які приводять нас до гріха. Ми ніяк не можемо подолати певні проблеми.

Звичайно, кожен з нас має свою індивідуальність, так і повинно бути. Ці індивідуальні риси залишаться до кінця, і Бог хоче використовувати індивідуальні особистості в Своїй справі.

Але певні риси, такі як незалежність або свавілля, також проявляються час від часу. Щоб перемогти їх необхідна більш глибока робота.

Чи бачите ви боротьбу учнів? Вони пішли за Христом до самого хреста, але все що лишилося в час розп'яття — це був наріжний камінь.

Ісус хоче звільнити нас, щоб це звільнення постійно поглиблювалося. Він хоче освятити або усунути наші основні риси. Якщо риса негативна, Він усуває її. Якщо ж її можна розвинути, Він її освячує. Давайте прочитаємо про це в книзі *Христос — надія світу*.

«Апостоли дуже відрізнялись один від одного як своїми звичками, так і нахилами Серед них були митник Левій-Матвій, палкий, безкомпромісний у своїй ненависті до Риму Симон Зілот, великодушний запальний Петро, підступний Юда, щирий, але боязкий Хома, повільний серцем і схильний до сумнівів Филип, честолюбні простодушні сини Заведея» (*Христос — надія світу*, с. [296.2]). Уявіть себе разом з учнями. Уявіть, що ви повинні працювати з тим, хто постійно сумнівається. «Врешті-решт, відкинь свої сумніви!» — так би ви сказали йому. Як ви думаєте? Чи мали вони такі риси характеру?

«Усі вони були зібрані разом — кожен зі своїми вадами, успадкованими чи набутими нахилами до зла Але у Христі й через Нього вони мали утворити Божу родину, навчаючись досягати єдності віри, учення і духа» (*Христос — надія світу*, с. [296.2]).

Я дуже хочу показати вам, як Бог може нас змінити. Він хоче змінити нас, існує велика потреба в цьому. Бог хоче побудувати будову, в якій би кожен камінь пасував до іншого, щоб ця будова була знаряддям, яке Він зможе повністю використовувати.

В цьому контексті я думав про себе. Я можу сказати, що Бог дав мені багато перемог. Але є певні основні схильності, які би я хотів очистити ще глибше, щоб не лишилося з них ані сліду.

Давайте прочитаємо цитату з книги *Служіння зцілення*. «Люди, які покладають надію на Христа, не мають бути поневолені жодною успадкованою чи набутою звичкою або схильністю. Замість того щоб перебувати в рабстві своєї нижчої природи, вони повинні управляти власними бажаннями й пристрастями. Бог не залишить нас боротися зі злом своїми обмеженими силами. Якими б не були наші успадковані чи набуті схильності, ми можемо перемогти їх силою, котру Він готовий нам дати» (*Служіння зцілення*, с. [175.1]). Далі цей текст продовжується описом сили волі.

Ця цитата дуже ясна. Бог хоче і може повністю зцілити нас. Наша воля — це наш внесок. Якщо я запитаю, чи всі ми хочемо цього, я впевнений, що відразу всі скажуть: «Так».

Але чи справді ми хочемо цього?

Якщо ви запитаєте людину, яка палить або вживає алкоголь, чи хоче вона покинути цю звичку, що вона відповість? «Так, я хочу. Я намагався неодноразово, але нічого не вийшло». Якось я сказав чоловікові, який хотів кинути алкоголь: «Якщо ти знову почнеш пити алкоголь, твою машину знімуть з обліку». Він насправді мав замислитись, чи він хоче цього.

Якщо ми справді хочемо зцілитися, ми підемо вперед іншим шляхом.

Ми розглянемо приклади людей, які прагнули зцілення і отримали справжні перемоги. Ці люди були наверненими і будували на наріжному камені. Вони стали стовпами в будівлі Христа. Одним з них був Авраам. Ми знаємо, як Авраам вірою залишив Ур, як він здобув багато перемог, як Бог дав йому багато обітниць. Ми знаємо, що він зробив помилку в народженні Ізмаїла і пізніше отримав Ісаака по вірі. Але тепер він був людиною похилого віку і прагнув спокою. Але що сталося зараз? Бог прийшов до нього і сказав: «Візьми сина свого Ісаака і принеси його в жертву». Це було випробування понад людське розуміння.

Авраам був абсолютно вірним. Він не сумнівався в Божому повелінні. Він знав, що це сказав Бог і пішов вперед. Авраам пішов з Ісааком в гори. Протягом трьох днів подорожі в його серці точилася страшна боротьба. Але він йшов вперед і вже був готовий принести в жертву Ісаака, коли Бог зупинив його і послав барана замість сина. Бог сказав: «Клянуся Собою, це слово Господнє, тому, що вчинив ти цю річ, і не пожалів був сина свого, одинака свого, то благословляючи, Я поблагословлю тебе, і розмножуючи, розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря. І потомство твоє внаслідок брами

твоїх ворогів. І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе через те, що послухався ти Мого голосу» (*Буття* 22:16—18).

Цей камінь був обтесаний. Цей камінь пасував. Його можна було ставити в фундамент. На ньому могли триматися багато зірок. Можна збудувати на ньому будівлю, тому що цей камінь має безкорисливий характер. Його характер такий, як в наріжного каменя. Це те, що Бог хоче мати в кожній установі — в Дікендорфі чи будь-де в світі. Бог хоче, щоб наші установи мали характер, який відповідає наріжному каменю.

Цей характер, в свою чергу, буде природно приваблювати людей, тому що вони шукають цього. Такий характер притягував римського сотника, мудреців і навіть Вільяма Міллера. Усі вони шукали безкорисливий, справжній наріжний камінь. Цього щира дитина шукає в своїх батьках.

Вони були справді наверненими людьми. Ми бачимо, наскільки глибоко це було на хресті, а також в жертві Ісаака. Іншим прикладом є Мойсей. Мойсей докладно вивчав принципи Божі разом з мамою. В дитинстві він з братом і сестрою з вірою долав тяжкі випробування, залишаючись відданим Богу. Уся сім'я приймала участь у виході ізраїльтян з Єгипту. Який міцний фундамент заклали батьки!

Мойсей виховувався при дворі фараона. Після вбивства єгиптянина він вимушений був утікати. Він прийшов в пустелю і провів тут сорок років — не тільки тому, що він повинен був переховуватися, а також тому, що потребував підготовки. Камінь повинен був пасувати. Ми прочитаємо про це в книзі *Патріархи і пророки*.

«Мойсей зрозумів, що тепер повинен багато чого забути з того, чому колись навчився. Усе, що оточувало його в Єгипті, — любов названої матері, високе становище фараонового онука, на кожному кроці розпуста, вишуканість, витонченість і містицизм фальшивої релігії, пишність язичницьких обрядів, урочиста граціозність архітектури і скульптури — усе залишило глибокий слід в юній душі і певною мірою вплинуло на формування звичок та характеру. Ці риси характеру виховалися і глибоко закоренилися в ньому, і змінити їх було дуже важко. Час, інші обставини, спілкування з Богом могли стерти ці враження». Ці враження були ніби колія. З самого дитинства ми кожного дня засвоюємо їх. Але не сказано, що ці враження неможливо було усунути. Це можливо, якщо наша воля працює на стороні Божій. Якщо ми справді шукаємо наріжний камінь, це станеться. «Від самого Мойсея вимагалася боротьба не на життя, а на смерть, щоб відмовитися від помилок і прийняти істину». Такою була також боротьба учнів. Вони боролися зі своїми старими поняттями і уявленнями. Але старі поняття — це не тільки спосіб мислення, це те, що закорінене в нас, що є частиною нас. Ми виправдовуємо ці поняття, називаючи їх своєю слабкістю — ми справді маємо слабкості. Але Бог хоче зробити з нас каміння. Він хоче зробити нас знаряддям, яке зможе використовувати для завершення справи. І «Сам Бог мав стати його помічником, особливо, коли боротьба буде понад людські сили» (*Патріархи і пророки*, [248.1]).

Мойсей був повністю навернений. Він став найсмирнішою людиною в світі. Яка будівля була побудована внаслідок цього! Він міг вести народ, число якого було декілька мільйонів. Ця історія вражає. Мойсей мав таку довіру до Бога, таку впевненість, що навіть найскладніші обставини не могли похитнути його.

Як приклад, я би хотів розглянути Павла. Павло мав успадковані і набути риси, які були досить небезпечні. Він був гордий. Можливо, він також був агресивним, я не знаю. Але середовище, в якому він виріс, не було християнським. Він став жорстоким гонителем християн. Як ми знаємо, Павло навернувся. І відразу після цього він прагнув привести інших до Христа, але тоді виникли труднощі, і він вимушений був іти в Аравію, щоб мати час, зміну обставин і спілкування з Богом. Що ж він робив в Аравії? Ми прочитаємо про це в книзі *Дії апостолів*.

«Тут, у відлюдді пустелі, Павло мав чудову можливість для дослідження і роздумів на самоті. У тиші переглядаючи своє минуле життя, він щиро каявся». Якщо читати про те, як Елен Уайт описує наші успадковані і набути схильності до зла, то ви побачите, як вона пише,

що їх необхідно позбуватися одна за одною. В один момент ми не звільнимся від них. Як ми бачимо на прикладі Павла, для цього потрібна докладна робота. «Усім серцем він шукав Бога, і не заспокоївся доти, доки не упевнився, що його покаєння було прийняте, а гріх — прощений» (*Дії апостолів*, с. [125.3]).

Павло не заспокоювався, поки не знав точно, що він прощений. Я не хочу сумніватися в наших досвідах, але дуже часто ці досвіди надто швидкі. «Тепер я маю перемогу!» — говоримо ми. Але через кілька тижнів все проходить і ми повертаємося до попереднього стану. Якщо би навернення Павла було таким, Бог не зміг би використовувати його. Але Павло отримав глибоке навернення

«Він палко бажав отримати запевнення в тому, що Ісус буде з ним у його майбутньому служінні. Він звільнився від упередженості і традицій, які досі визначали його життя, та прийняв наставлення від Джерела Істини. Ісус спілкувався з ним, утверджуючи його у вірі та щедро наділяючи мудрістю і благодаттю» (*Дії апостолів*, с. [125.3]). Це була повна перемога, і знову Бог мав камінь для фундаменту, який ідеально пасував.

Були і інші, які хотіли бути частиною будівлі. Було каміння, яке на перший погляд подавало надію. Деякі з цих людей були досить мужніми і задавали сміливі питання. Одним з них був багатий юнак, який мав вплив на людей. Він підійшов до Ісуса і запитав: «Що мені робити, щоб успадкувати вічне життя?»

Його питанням було: «Чого мені ще бракує?» Це саме питання Цінцендорф задавав своїм братам: чого йому бракує у відображенні образу Христа? Ми схильні швидко задавати це питання. Але чи ми приходимо насправді до Бога і запитуємо Його, чітко і ясно, маючи справжнє бажання знати відповідь?

Багатий юнак запитав Христа. Ми прочитаємо про нього в *Марка* і подумаємо, чи ми насправді задаємо такі питання.

«І коли вирушав Він у путь, то швидко наблизивсь один, упав перед Ним на коліна, і спитався Його: Учителю Добрий, що робити мені, щоб вічне життя успадкувати?» Це не була банальна фраза. Молодий чоловік був щирим. Він схилив коліна перед Христом. Ісус справив на нього враження, і він поважав Його. «Ісус же йому відказав: Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого. Знаєш заповіді: Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво, не кривди, шануй свого батька та матір. А він відказав Йому: Учителю, це все виконав я ще змалку». Чи він хотів показати себе у вигідному світлі? Ні. «Ісус же поглянув на нього з любов'ю...» (*Марка* 10:17—21). Ісус бачив, що він справді хоче знати це. Він не удавав побожності. Юнак справді намагався виконувати заповіді. Тепер він прийшов до Христа і питав, що йому бракує.

Як часто я задавав собі це питання: «Чого нам ще бракує, як церкві, щоб світ міг отримати застереження?» Я впевнений, що багато хто з вас задавали собі те саме питання. Також і цей юнак.

«Тоді Ісус, подивившись на нього, полюбив його». Через те, що Христос полюбив його і хотів зробити співпрацівником і каменем в Своїй будівлі, Він сказав: «Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай, і матимеш скарб ти на небі! Потому приходь та й іди вслід за Мною, узявши хреста» (*Марка* 10:21, 22). В кожній людини це буде щось інше. В учнів це було одне, в Павла інше і ще інше в багатого юнака. Коли ми задаємо питання: «Господи, чого мені бракує?», ми повинні усвідомлювати, що Ісус відповість на щире питання і це дасть нам силу. Але щоб досягти цієї цілі потрібні будуть час, зміна оточення і спілкування з Богом.

Коли Бог вже матиме храм з відповідного каміння — церкву, яка побудована на фундаменті і є спроможним знаряддям — тоді робота може просуватися вперед дуже швидко. Сьогодні моє бажання в тому, щоб кожен інструмент Божий — і вся церква, і кожна людина — міг стати каменем, який пасує ідеально, а не лише в деяких аспектах. Пам'ятайте, що коли Ісус був розп'ятий, залишився лише наріжний камінь. Будівля знову буде випробувана — не тільки тому, що Бог так спланував, — це зробить світ і прийдешні труднощі. Але будівля

буде. Бог матиме каміння. Він вже має і буде мати ще більше. Але зцілення повинно бути глибоким.

Я прагну, щоб кожен з нас мав мужність отримати повне зцілення, питаючи Бога, чого нам бракує і дозволяючи Йому працювати.

На завершення я покажу вам невеличку ілюстрацію. На цьому тижні ми виконували роботу вдома. Ми хотіли причепити сітку на дерев'яну планку. Зазвичай, я використовую кнопки, але як ви знаєте, вони швидко гнуться. Можна використати цвяшки, але їх складно забити, особливо, якщо ви не часто працюєте з молотком. Але я згадав, що в підвалі в мене є електричний степлер. В той же час я знав, що вже десять років я не використовував його, тому що він був зламаний і не відремонтований.

Я дістав степлер і спробував відремонтувати його, тому що знав: якщо він буде працювати, я виконаю роботу дуже швидко. Коли я ремонтував його, то подряпався, ремонт зайняв більше часу. Тоді я приступив до роботи, але перші чотири скоби вискочили. Врешті-решт, все було зроблено, я закінчив все дуже швидко.

Зараз я хочу продемонструвати цей принцип.

[Разом з кількома працівниками він приносить стола, на якому лежить дерев'яні дошки: довга і коротка, кілька довгих шурупів і багато викруток].

Тепер мені потрібен хтось, хто зможе закрутити шурупи в дерево. Хто допоможе мені?

[Він вибирає з аудиторії одного].

Наша ціль в тому, щоб коротку дошку прикрутити до довгої, використовуючи ці шурупи. [В залі сміх]. Так, я знаю, що шурупи дуже довгі. Але в нас багато інструментів для цього. Так що, будь-ласка, закручіть їх. Дошки повинні бути прикріплені дуже добре, щоб витримували навантаження.

[Помічник починає закручувати шуруп. Йоахім пропонує йому деякі викрутки, але він відмовляється, тому що вони не підходять. На допомогу підходить інша людина. В кінцевому результаті, через деяких час і завдяки спільним зусиллям, шуруп закручений].

Дякую. Тепер, Янек, принеси, будь-ласка, інші дошки і використай інший інструмент.

[Янек приносить нові дошки і шуруповерт. (Сміх в залі). Янек швидко закручує шурупи в дошку].

Дякую.

Я думаю, що різниця зрозуміла. В обох випадках ми мали хороші шурупи, але в другому випадку також хороший інструмент.

Коли Ісус прийшов на цю землю, кожен шуруп був закручений міцно, чи це було під час очищення храму, на весіллі в Кані, при воскресінні Лазаря чи нагодуванні п'яти тисяч. Кожен шуруп був на місці. Жоден з них не потрібно було діставати і закручувати заново. Вони закручувалися один за одним, і в кінці Христос сказав: «Завершено». Робота завершена.

Це дуже чітко показало мені, що коли церква приготовлена, коли будова надійна, як ми бачили, тоді робота може просуватися вперед. Світ потребує цього сьогодні. Світ сповнений стражданнями і нуждою, про це ми читаємо кожен день в новинах. Скрізь страждання. Страждають люди, міста, країни і увесь світ. Необхідний інструмент, який послідовно зможе вирішити ці проблеми, дати необхідне свідоцтво. Це та установа, яку Бог хоче збудувати.

Амінь.